

тено *Иванка*, по името на майка му. Жена му стои предъ него и не знае нищо. Развълнуваниятъ баща пристѣпва и горещо цѣлува детето въ люлката. Сетне нѣщо потърсилъ въ кѣщи, върналъ се и пакъ още по-горещо цѣлува детето. Жена му Венета учудено запитала: „Христо, защо си така смутенъ и неспокоенъ?“ — „Нѣма нищо — отвърналъ той разсѣяно. Много съмъ уморенъ. Ще отсѣжтствувамъ отъ града 3—4 дня“.

Ботъвъ хапналъ нѣколко залька и задрѣмалъ. Нѣщо бълнувалъ. Венета, която много пѣти чувала мѣжа си да бѣбри на сънъ нѣщо, не обърнала внимание. Поетътъ занесенъ шепнѣлъ:

*„Подкрепи и менъ ржката, та кога вѣстане роба,
въ редоветъ на борбата да си найда и азъ гроба“*
(Стихотв. „Моята молитва“).

На 12 май всичко било готово. Какъ ще мине четата отъ 200 души голѣмата рѣка Дунавъ? Главатаритъ: Ботъвъ, командантътъ Войновски и съветниците скроили хитъръ планъ. Австрийскиятъ параходъ „Радецки“ пѣтувалъ нагоре по Дунава отъ Галацъ за Виена. Четниците ще се подѣлятъ по групи на всѣка скеля на Дунава и ще се качатъ въ кораба на 6 скели. Всѣки четникъ ще бѣде облѣченъ като градинаръ, новитъ вѣстанически дрехи и оржието си ще носи въ дѣсченъ сандѣкъ като багажъ, за да не се сѣятъ моряцитъ на кораба и другитъ пѣтници.

Така и станало. На 16 май първата група отъ 30 души се качила въ Браила, втората — въ Олтеница, 3-та въ Гюргево, 4-та въ Зимничъ, 5-та въ Турну-Магурели и 6-та — на скеля Бекетъ (17 май). Никой отъ пѣтниците и чиновниците въ парахода нищо не подозиралъ. „Градинаритъ“ се смѣели и шегували около багажа си. Войводата Христо Ботъвъ, свещеникътъ бунтовникъ Сава Катрафиловъ и военниятъ командиръ Войновски влѣзли въ малкитъ стаички на парахода и тайно облѣкли